

ních a že požívají při soudní exekuci týchž výsad jako zeměpanské daně. Ale pod konkurenčními příspěvky podle tohoto dvorského dekretu se rozumějí dávky vybírané na úhradu nákladu vznikajícího kraji nebo obci z jejich veřejné správní činnosti (Budw. čís. 5868 A). K této správní činnosti nelze však počítati krytí potřeb pro katolickou církev a vybírání konkurenčních příspěvků církevních, jak už plyne z jejich povahy a působnosti obcí, jak o ní bylo už uvedeno.

Čís. 14570.

Částky, které vyplatily nekongruální církve a společnosti svým duchovním z paušální dotace poskytnuté jim podle § 5 zák. čís. 122/26 sb. z. a n. ze státních prostředků, nemohou býti započteny jednostranně do smluvně sjednaných platů duchovních.

(Rozh. ze dne 27. září 1935, Rv II 16/35.)

Žalobce (rabín) měl s náboženskou obcí židovskou ve F. ujednán smluvně plat, z něhož mu žalovaná odpočetla částky, jež mu vyplatila z dotace, poskytnuté jí podle § 5 zák. čís. 122/26 sb. z. a n. jakož i částky, jež žalobce obdržel přímo od státu jako náhradu cestovních výloh při vyučování náboženství, jež žalovaná se rovněž zavázala platiti žalobci ročním paušálem. Žalobě na zaplacení těchto srážek bylo vyhověno soudy všech tří stolic, nejvyšším soudem z těchto

d ů v o d ů :

Zákon čís. 122/26 sb. z. a n. rozeznává církve a náboženské společnosti kongruální a nekongruální (§ 1, 5). Z církví a náboženských společností, posud podle zákona organisovaných, jsou kongruálními v Čechách, na Moravě a ve Slezsku jen církve katolická a pravoslavná, t. j. řeckovýchodní (§ 1 odst. 2 vl. nařízení ze dne 17. července 1928 čís. 124 sb. z. a n.). Kdežto u církví kongruálních bývá kongrua vyplacena každému jednotlivému duchovnímu a může každý jednotlivý duchovní, jsou-li dány k tomu předpoklady § 1 a násl. cit. zákona, žádati od státu vyplacení příslušejícího mu důchodu, má se věc jinak u církví a náboženských společností zákonně uznaných, avšak nekongruálních. Podle § 5 cit. zák. náleží tu církvím (náboženským společnostem) na doplnění platů a odpočivných a zaopatřovacích požitků jejich duchovenstva paušální dotace ze státních prostředků, kterýžto zásadní nárok jest uplatniti u ministerstva školství a národní osvěty do roku ode dne účinnosti zákona. Dotace stanoví se vždy na pět let (t. zv. lustrum) předem, podle průměru posledních tří let lustru předcházejících, a podklad pro vypočtení dotace byl upraven § 5 (2, 3) cit. zák. a § 201 a násl. nařízení 124/1928 sb. z. a n.). Rozdělení dotace provedou dotyčné církve a náboženské společnosti podle svého volného uvážení (§ 199 nařízení). Z toho je zřejmo, že ani jednotlivé obce náboženské, ani jednotliví duchovní nejsou oprávněni žádati dotační sumu, nýbrž toliko náboženské

společnosti, které pak provedou rozdělení poskytnuté dotace podle volného uvážení. Byly-li tedy činovníky podle těchto ustanovení k tomuto oprávněnými příkázány žalobci nějaké částky, nemá to vliv na výši platu mezi spornými stranami smluvně sjednaného a neopravňuje žalovanou náboženskou obec židovskou k tomu, by žalobci snížila jednostranně tento plat, pokud se týče, aby mu srazila tyto částky s jeho platu. Dovolací soud nemusil se proto zabývatí vývody dovolání, pokud směřují proti nedostatku předběžného vzdělání žalobcova a vykonaných zkoušek, ježto tyto okolnosti mají toliko význam u duchovenstva kongruálních církví a náboženských společností státem uznaných (§ 1 odst. 4 zák. čís. 126 ai 1922 sb. z. a n.). V této souvislosti se jen ještě podotýká, že žalovaná obec nenamítala neplatnost služební smlouvy pro tyto nedostatky v řízení nižších stolic a pokud se tak snaží učiniti teprve v dovolání, jde o nepřípustnou novotu podle § 34 (4) zák. čís. 131/31 sb. z. a n. K služebním povinnostem žalobcovým podle smlouvy ze dne 1. října 1911 náleželo též vyučování náboženství v obcích mimo F. a bylo ujednáno, že se dostane žalobci za toto vyučování mimo státem povolenou podporu náhrady cestovních výloh žalovanou náboženskou obcí. Žalovaná byla tedy k náhradě cestovních výloh smluvně povinna a nemůže se sprostíti povinnosti k náhradě těchto výloh z důvodu, že cestovné bylo žalobci nahrazeno státem, nebylo-li ani tvrzeno a dokázáno, že stát je zapravil za žalovanou obec s jejím souhlasem.

Čís. 14571.

Obchodní úkon uzavřený jménem společnosti s ručením obmezeným — jakmile bylo výslovně řečeno, že se společnost teprve zakládá — pokládá se za uzavřený jménem osob, které se spolčily k založení společnosti. Zodpovědnost těchto osob řídí se všeobecnými pravidly o společnosti a zmocnění.

(Rozh. ze dne 27. září 1935, Rv III 396/34; důvody: viz Úr. sb. čís. 2207.)

Čís. 14572.

I rolnický nedíl může býti platně zatížen peněžitým dluhem, ale jen se svolením Státního pozemkového úřadu.* Povolení uděluje podle § 5 vlád. nař. čís. 451/20 a čís. 11 čl. I vlád. nař. čís. 225/21 příslušná obvodová úřadovna.*

I zástavní právo váznoucí na rolnickém nedílu uplatňuje se hypotekární žalobou; zda exekuční vymáhání pohledávky se stane z nemovitosti nebo jen z jejích užitků, musí zůstatí vyhrazeno exekučnímu řízení. Procesní soud omezí se jen na povolení vkladu exekučního práva.

(Rozh. ze dne 27. září 1935, Rv IV 417/34; důvody: viz Úr. sb. čís. 2208.)

* Viz nyní vl. nař. čís. 22/35 a vyhl. min. zem. čís. 96/35 sb. z. a n.